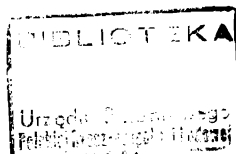

Warszawa, 24 sierpnia 1937 r.

URZĄD PATENTOWY

B 65h 75/24

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 25114.

Kl. 76 c, 30/01.

Ernst Gessner Aktiengesellschaft
(Aue, Erzgebirge, Niemcy).

Cewka do niedoprzędu do zgrzebnych przedzarek obrączkowych.

Zgłoszono 29 lipca 1935 r.

Udzielono 17 czerwca 1937 r.

Pierwszeństwo: 29 października 1934 r. (Niemcy).

W przedzalniach zgrzebnych niedoprzęd, dostarczony przez zgrzeblarkę względnie jej rozdziałacz runkowy, jest nawijany w dowolnej liczbie nitok na cewki, które następnie w całości zostają nałożone na przedzarkę.

Ponieważ jednak przedzarka obrączkowa do przędzy zgrzebnej jest ograniczona do pewnej najmniejszej podziałki wrzecionowej, to powstaje ta wada, że podziałka cewek względnie liczba nitok nie zawsze się zgadza z podziałką wrzecionową przedzarki obrączkowej.

Wada ta występuje zwłaszcza przy cieńszych gatunkach przędzy o dużej liczbie nitok, przypadających na jedną cewkę.

Jeśli np. cewka do niedoprzędu otrzymuje na szerokości, wynoszącej 900 mm,

20 nitok niedoprzędu, przy podziałce, wynoszącej 45 mm, to już przy najmniejszej podziałce, wynoszącej 75 mm, przy wrzecionach przedzarki zewnętrzna odległość między pierwszym a dwudziestym wrzecionem musi wynosić 1425 mm.

Wiele materiałów w ogóle nie znosi takiego ukośnego biegu, tak iż w tych przypadkach trzeba się uciekać do innych kłopotliwych środków.

Według wynalazku wadom tym zaradza się w ten sposób, że stosuje się cewki do niedoprzędu, ukształtowane dwu- lub wielodzielnie w swej długości, przy czym części drążka cewki są umieszczone przesuwnie jedna w drugiej w celu zmiany długości cewki.

Przy wkładaniu tych cewek do rozdzie-

lacza runkowego obie połówki są teleskopowo wsunięte jedna w drugą, natomiast przy nakładaniu na przedzarkę zostają one wysunięte jedna z drugiej odpowiednio do każdorazowej podziałki wrzecionowej.

Osiągnięta w ten sposób zaleta, oddziałująca korzystnie przy większej podziałce wrzecionowej, polega na tym, że z jednej cewki o dwóch biegach ukośnych powstają przy podziale na dwie części dwie cewki o czterech biegach ukośnych, przy czym większa liczba tych biegów oddziałuje korzystnie przy większej podziałce wrzecionowej.

Jeśli np. cewka do niedoprzędu posiada na całkowitej szerokości = 900 mm dwadzieścia nitek niedoprzędu, z których nitki końcowe pozwalają na biegi ukośne aż do 150 mm, to krańcowa odległość na wałku rozdającym nad wrzecionami wynosi

$$900 + 300 = 1200 \text{ mm.}$$

Odległość pierwszego wrzeciona od dwudziestego wynosi wówczas również 1200 mm, co wymagałoby podziałki wrzecionowej, wynoszącej około 63 mm.

Jeśli jednak przepołowi się tę cewkę, to powstają 2 cewki, każda o długości 450 mm i o dziesięciu nitkach.

Odległość krańcowa obu cewek, a więc odległość pierwszej i dziesiątej nitki wynosi przy tym samym biegu ukośnym 150 mm.

$$450 + 300 = 750 \text{ mm.}$$

Odległość 10-ciu wrzecion, t. j. odległość między pierwszym i dziesiątym wrzecionem, wynosi także 750 mm, co odpowiada podziałce wrzecionowej 83 mm zamiast, jak poprzednio, — 63 mm.

Korzyści wynalazku są zatem oczywiste; można bowiem przy zastosowaniu cewki teleskopowej nakładać bez specjalnych środków cewki z niedoprzędem do każdej liczby nitek i obracać dla podziałki wrzecio-

nowej najodpowiedniejszą każdorazowo wielkość.

Szczególna zaleta wynika np. z tego, że wszystkie nitki cewki mogą być doprowadzane do tej samej powierzchni czołowej wrzeciona, zamiast tego, by być doprowadzane w połowie do jednej, a w połowie do drugiej powierzchni czołowej.

Również nie wchodzi w grę stosowane dotychczas w razie konieczności oddalanie poszczególnych talerzy natykowych.

Na fig. 1 i 2 rysunku przedstawiony jest przykład wykonania tej dwudzielnosci. Drażek cewki do niedoprzędu składa się z długiej części trzonowej *a* i krótkiej, wyodrębnionej części *b*.

Część *a* jest osadzona swym wystającym końcem *a*¹ w części *b* i może być w niej przesuwana wzdłuż w dostatecznie dużych granicach.

Nasady *b*¹ i *a*² tworzą granice przestawialności.

Przy wkładaniu drażka cewki do cewiarki rozdzielacza runka części drażka są możliwie najbardziej wsunięte jedna w drugą, przy nakładaniu zaś na przedzarkę są możliwie najdalej wyciągnięte jedna z drugiej, dzięki czemu powstają dwie cewki, każda o połowie całkowitej ilości nitek.

Fig. 1 i 2 przedstawiają wyraźnie różnicę między biegami ukośnymi, powstającymi przy dwóch i przy czterech nitkach krańcowych.

Zastrzeżenie patentowe.

Cewka do niedoprzędu do zgrzebnych przedzarek obraczkowych, znamienna tym, że składa się z dwu lub większej liczby części (*a* i *b*) przesuwanych teleskopowo jedna w drugiej.

Ernst Gessner
Aktiengesellschaft.
Zastępca: Inż. M. Brokman,
rzecznik patentowy.

Fig. 1.

